

РЕШЕНИЕ

№ 5891

гр. София, 20.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ХРИСТОВА, като разгледа дело номер **6998** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по подадена жалба от [фирма], против частта от Ревизионен акт № 1011313/14.02.2011 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП - С., която е потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. с Решение № 1052/22.06.2011 г.

Подателят на жалбата се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа същата. С жалбата (молба от 22.08.2011 г. – л. 22) е заявил искане за допускане на съдебносчетоводна експертиза, каквато Съдът е назначил заедно с насрочването на делото. Други доказателства не са ангажирани. Претендира разности за водене на делото.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОУИ” – С., чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на акта. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Настоящият състав на решаващия съд приема за установени и безспорни следните факти и обстоятелства.

Ревизията на [фирма] е възложена с редовно издадена от компетентен орган - началник на Сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С. Заповед № 1004577/01.06.2011 г., за определяне на задължения по ЗДДС за периоди: от 01.01.2009 г. до 30.04.2010 г. След приключване на ревизионните действия е съставен Ревизионен

доклад № 1011313-В/17.01.2011 г., въз основа на който е издаден и РА № 1011313/14.02.2011 г., от упълномощен със Заповед № К 1011313/24.01.2011 г. орган по приходите.

Определените с оспорения РА задължения за дружеството, които не са отменени с решението на директора на Дирекция „ОУИ” – С. са във връзка с непризнато право на данъчен кредит по следните фактури, във връзка с които дружеството е претендирано такъв: 1. фактура № 2/29.01.2010 г. с данъчна основа – 135 592, 20 лева и начислен ДДС – 27 118, 44 лева, издадена от [фирма] с предмет: „цесия”, по сключен на 24.12.2009 г. договор за цесия, с който е уговорено [фирма] да прехвърли вземанията си от купувачи на имоти от новострояща се жилищна сграда; 2. фактура № [ЕГН]/03.08.2009 г., издадена от [фирма], с начислен ДДС – 6 033, 16 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД намира, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Във връзка с оспорването на ревизионния акт решаващият административен орган е постановил в срок валидно решение, с което е потвърдил акта в частта, която е оспорена пред Съда. Жалбата е подадена в определения в чл. 156, ал. 1 ДОПК срок.

Като провери доказателствата и взе предвид доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, Съдът излага следните мотиви по същество.

Жалбата е неоснователна.

Основният спор по делото, очертан от жалбоподателя по съществото си е правен и касае наличието на облагаема доставка, що се касае до издадената от [фирма] фактура № 2/29.01.2010 г. и наличието на материалноправните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит, досежно фактура № [ЕГН]/03.08.2009 г., издадена от [фирма].

За да откажат данъчния кредит по двете фактури органите по приходите са приели по отношение на първата, че цесията е парично вземане и съгласно чл. 46, ал. 1, т. 3 ЗДДС е освободена доставка, а по отношение на втората са констатирани, че ревизираното лице не може да предостави оригинала на фактурата.

От съдържанието на жалбата, допълнена с молбата на л. 22, след указание на Съда може да се приеме, че се твърди неправилност на РА. Счита се, че дори данъчна фактура да е била изгубена или унищожена, неблагоприятните последици от това не може да са за данъчно задълженото лице. Сочи се още, че неправилен е и отказът по фактурата с предмет на доставка „цесия”, но конкретни аргументи за това твърдение не са изложени, както в жалбата, така и по време на съдебното заседание.

Установените от органите по приходите факти и обстоятелства са описани изчерпателно в РД и в РА, анализирани са подробно, включително от ответника, в Решение № 1052/22.06.2011 г. Събраните по време на ревизията документи не са оспорени от жалбоподателя. Както вече се каза по – горе, същият не представи нови писмени доказателства в хода на съдебното производство. Изготвеното по негово искане заключение на съдебносчетоводната експертиза, макар и компетентно и пълно не опровергава заключенията на органите по приходите, основаващи се на обективно установените факти.

По отношение и на двете индивидуализирани фактури, във връзка с които не е признато право на данъчен кредит е приложим действащият понастоящем ЗДДС.

Обикновено, отказите да бъде признат данъчен кредит са свързани с наличието на доказателства за реално осъществени доставки. В процесния случай от страна на [фирма], както по време на ревизията, така и впоследствие изобщо не е била

представена оригиналната фактура, за която се твърди да е била издадена от [фирма]. Вещото лице също не е открило счетоводство на това дружество. Липсата на фактура не дава възможност да бъде преценено, за каква доставка се касае и на тази основа да бъде изследвано, дали тя е била извършена в действителност. Неслучайно, определяйки алтернативно седем условия, необходими за упражняване право на данъчен кредит разпоредбата на чл. 71 ЗДДС поставя на първо място „данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. Данъчният документ, според чл. 114 ЗДДС е фактура, съдържаща определените в ал. 1 реквизити. Жалбоподателят дори не твърди ясно да е изгубил или унищожил фактурата, още по – малко да е уведомил за това териториалната дирекция на НАП (чл. 58, ал. 2 ППЗДДС). След като жалбоподателят, упражнявайки правото си да иска приспадане на данъчен кредит не е представил оригинала на фактура № [ЕГН]/03.08.2009 г. от [фирма], поради което, по аргумент за противното от чл. 71, т. 1 ЗДДС претенцията му е неоснователна.

Отказът по другата фактура - № 2/29.01.2010 г., издадена от [фирма] като доставчик също е законосъобразен. В решението си ответникът ясно е определил качествата на дружеството – жалбоподател и на издателя на фактурата. Правилно е прието, че издателят [фирма] не е доставчик по сделката, а е получател и за целите на ЗДДС фактурата е следвало да бъде издадена от [фирма], което е решило да прехвърли вземането си на цесионера. В случая очевидно става въпрос за прехвърляне на неиздължени, (макар и да не е ясно дали са установени по размер) парични суми. Касае се за сделка, свързана с плащания, дългове, вземания, по смисъла на чл. 46, ал. 1, т. 3 ЗДДС, която е дефинирана като освободена от облагане с ДДС доставка.

Като е достигнал до същите крайни изводи издателят на РА законосъобразно и обосновано е отказал да признае право на [фирма], претендиран по фактура № 2/29.01.2010 г., издадена от [фирма] и по фактура № [ЕГН]/03.08.2009 г., издадена от [фирма].

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят дължи такова в размер на 1 113 лева, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид материалния интерес.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на [фирма], против частта от Ревизионен акт № 1011313/14.02.2011 г., потвърдена от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С. с Решение № 1052/22.06.2011 г.

ОСЪЖДА [фирма], БУЛСТАТ:[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 9, представлявано от управителя Г. В. Ц. да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С. при ЦУ на НАП 1 113 лв. (хиляда, сто и тринадесет лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: